

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATURA KRAJOWA
DEPARTAMENT
POSTĘPOWANIA SĄDOWEGO
ul. Rakowiecka 26/30
02-528 WARSZAWA

Warszawa, dnia 2/03 2020 r.

Sekretariat Wydziału I
Izby Karnej Sądu Najwyższego
Wpł. dn. 4 marca 2020 r.
Ilość zat.

PK IV Zpk 4.2020

dot. I KZP 3/20

Sąd Najwyższy

Izba Karne

w Warszawie

STANOWISKO

prokuratora Prokuratury Krajowej w sprawie
z wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich

Rzecznik Praw Obywatelskich na podstawie art. 16 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (t.j. z 2018 poz. 2179 zw zm.) oraz w oparciu o art. 83 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 825 ze zm.) - w związku z ujawnionymi w orzecznictwie sądowym rozbieżnościami w wykładni art. 7 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny wykonawczy (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 676 ze zm., dalej k.k.w.), w celu zapewnienia jednolitości orzecznictwa - przedstawił Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne, a mianowicie:

„Czy określona w art. 7 k.k.w. podstawa zaskarżenia do sądu penitencjarnego decyzji organów postępowania wykonawczego - w postaci „niezgodności z prawem” - obejmuje obok kontroli formalno-prawnej również kontrolę materialno-prawną zaskarżonej decyzji?”

Przedstawiając zajęte w powyższej sprawie stanowisko - wnoszę o odmowę podjęcia uchwały.

UZASADNIENIE

Rzecznik Praw Obywatelskich stwierdził - w wyniku analizy orzecznictwa sądów powszechnych rozstrzygających skargi na decyzje organów postępowania wykonawczego wskazanych w art. 2 pkt 3-6 i 10 k.k.w. (dalej: organy postępowania wykonawczego) - rozbieżności w tymże orzecznictwie w zakresie związanym z interpretacją art. 7 k.k.w., na gruncie pojęcia „niezgodności z prawem”.

Wykazując rozbieżności w wykładni prawa Rzecznik Praw Obywatelskich przedstawił - wymienione i omówione w treści wniosku - orzeczenia sądów penitencjarnych rozstrzygających skargi złożone w trybie art. 7 k.k.w. Zostały one podzielone na dwie grupy:

1. w których - zdaniem Rzecznika - ukształtowała się praktyka wąskiej interpretacji pojęcia „niezgodności z prawem” (postanowienia: Sądu Okręgowego w Kaliszu z 3 marca 2015 r., sygn. III Kow 132/15/s, Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 18 lutego 2019 r., sygn. V Pen 92/19, Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 24 września 2019 r., sygn. V Pen 2473/19, Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 12 września 2019r., sygn. II Kow 1026/19).

W ocenie Rzecznika - w wyszczególnionych orzeczeniach - Sądy stanęły na stanowisku, że treść art. 7 k.k.w. ogranicza kontrolę, nie dając podstaw do weryfikacji ustaleń faktycznych. W grupie tej znalazł się również projekt lub blankiet rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Lublinie o oznaczeniach III Kow.15/s - niezawierający daty, wskazania obsady Sądu, prawidłowej sygnatury oraz podpisu, względnie potwierdzenia za zgodność z oryginałem postanowienia. W związku z tym nie wzięto go pod uwagę przy analizie postanowień Sądów.

2. zidentyfikowane przez Wnioskodawcę - jako dopuszczające kontrolę merytoryczną decyzji, utożsamianą z możliwością/koniecznością

dokonywania przy rozpoznawaniu skargi oceny stanu faktycznego (postanowienia: Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 28 marca 2014 r., sygn. III Kow 531/14, Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 29 września 2014 r., sygn. III Kow 1801/14, Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 11 czerwca 2014 r., sygn. VII Kow 3144/14, Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 22 marca 2018 r., sygn. III Kow 179/18/sk, Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 22 października 2019 r., sygn. V Kow2324/19/sk, Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 16 września 2019 r., sygn. V Kow 1950/19/sk).

We wniosku przedstawiono zwięzłe wybrane poglądy i stanowiska doktryny w zakresie interpretacji pojęcia „niezgodności z prawem”, rozumianej szeroko - jako sprzeczność z przepisami Kodeksu karnego wykonawczego lub innej ustawy będącej podstawą decyzji, ale też jako naruszenie samowykonalnych przepisów ratyfikowanych umów międzynarodowych, stosowanych bezpośrednio przepisów Konstytucji. Zaprezentowano także stanowisko poszerzające ten katalog o akty prawne o charakterze wykonawczym. O ile chodzi o charakter kontroli przywołano stanowiska opowiadające się za zakresem kontroli na płaszczyźnie naruszeń prawa materialnego oraz prawa procesowego, o ile miała wpływ na treść decyzji (vide: s. 5 wniosku i wskazane tam odwołania).

Przedstawiając pogląd własny, Rzecznik opowiedział się za szerokim rozumieniem zakresu kognicji Sądu działającego na gruncie art. 7 k.k.w., przy czym - co istotne - uznał, że kontrola decyzji może rozciągać się także na ustalenia faktyczne. Opowiedział się zatem za uprawnieniem Sądu do oceny decyzji organów postępowania wykonawczego w płaszczyźnie formalnej oraz (w sytuacji stwierdzenia, że decyzja - w tym aspekcie - nie jest z prawem

sprzecza) do badania, czy jej ewentualna sprzeczność z prawem nie wynika z oparcia rozstrzygnięcia na błędnych ustaleniach faktycznych.

Zagadnienie objęte przedmiotowymi rozważaniami ma niewątpliwie istotne znaczenie dla praktyki orzeczniczej. Rację ma Wnioskodawca, gdy podkreśla znamienność decyzji wydawanych przez organy postępowania wykonawczego i ich oddziaływanie na sferę praw jednostki chronionych konstytucyjnie.

Rozważania w tym przedmiocie należy rozpocząć od analizy treści postawionego Sądowi Najwyższemu pytania, także w kontekście zajętego przez Wnioskodawcę stanowiska.

Zakres pytania wskazuje na dwie płaszczyzny kontroli Sądu: formalno-prawną i materialno-prawną. Rzecznik Praw Obywatelskich, wskazał, że *„niezgodność z prawem nie może ograniczać się do weryfikacji, czy dany organ (...) miał prawo wydać zaskarżoną decyzję”*. Sąd winien w pierwszej kolejności dokonać oceny, *„czy organ postępowania wykonawczego miał podstawę do podjęcia zaskarżonej decyzji, a wobec pozytywnego uznania w tym zakresie, zbadać zaskarżoną decyzję odnosząc się do meritum skargi”*.

Analizując powyższe - pojawia się wątpliwość, jak rozumieć należy użyte w zapytaniu sformułowanie - „badanie decyzji w odniesieniu do meritum skargi”. Czy należy je utożsamiać wyłącznie z kontrolą materialno-prawną, czy też owo uprawnienie Sądu do przeprowadzenia kontroli materialno-prawnej zapadłej decyzji uprawnia ponadto do samoistnego badania prawidłowości ustaleń faktycznych.

Treść postawionego przed Sądem Najwyższym zagadnienia, jak i stanowisko Wnioskodawcy zdają się pomijać - czy też nie dość wyraźnie zaznaczać - uprawnienie Sądu do weryfikacji naruszenia przez organ postępowania wykonawczego przepisów procesowych, w tym Kodeksu postępowania karnego. Pamiętać przy tym należy, że stwierdzenie wadliwości

rozstrzygnięcia powstałego: na skutek procedowania w oparciu o niepełny materiał, dowolnej oceny dowodów, wbrew zasadom logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, prowadzi lub może prowadzić także do kontroli skutków takich uchybień.

Wskazać przy tym należy na przepisy dedykowane organom postępowania wykonawczego, jak chociażby rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 sierpnia 2003 r. w sprawie załatwiania wniosków, skarg i próśb osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz.U. z 2013 r. poz. 647). W art. 8 ust. 3 określony jest sposób procedowania organu w związku ze złożeniem skargi, dopuszczający - między innymi - gromadzenie dowodów, informacji, przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego.

Kolejnym istotnym elementem przedstawionego zagadnienia jest kwestia - jakiego rodzaju zarzuty mogą być skutecznie podnoszone w skardze na decyzję organu postępowania wykonawczego, tak by uznać je za wskazujące na niezgodność z prawem decyzji organu. Czy będą to zarzuty naruszenia prawa materialnego, naruszenia prawa procesowego, a jeśli tak - czy ograniczone wyłącznie do takich, które mają wpływ na treść rozstrzygnięcia, czy też błędu w ustaleniach faktycznych, a także - poszerzając zakres rozważań Wnioskodawcy - rażącej niewspółmierności kary.

Aby prawidłowo ocenić zakres uprawnień sądów do kontroli decyzji konieczne wydaje się zatem pogłębienie wyrażanych na tym gruncie poglądów.

Na wstępie rozważań należy zaznaczyć, że judykatura, jak też większość komentatorów - nie definiuje skargi jako środka odwoławczego. Jest to środek zaskarżenia, do którego przepisy o środkach odwoławczych stosuje się tylko odpowiednio, zatem w takim zakresie, jaki nie jest unormowany w art. 7 k.k.w. i jaki daje się pogodzić z jej istotą. Należy go umieścić w katalogu takich środków, jak sprzeciw czy kasacja (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2005 r., I KZP 56/05, OSNKW 2006/2/14; postanowienie Sądu Apelacyjnego

w Rzeszowie z dnia 31 lipca 2014 r. sygn. II AKzw 412/14, Lex nr 1493800 wraz z głosem aprobowującym K. Postulskiego, a także m.in.: K. Postulski, *Kodeks karny wykonawczy. Komentarz*. Wydanie IV, s. 91)¹.

Na tym tle - argumenty związane z możliwością podnoszenia zarzutów identycznych, jak w postępowaniu odwoławczym nie mogą być uznane za poprawne. Należy bowiem mieć na względzie treść art. 1 § 2 k.k.w. i zawarte w nim odesłanie, które jednak uprawnia do stosowania przepisów Kodeksu postępowania karnego wyłącznie wtedy, gdy procedury Kodeksu karnego wykonawczego są niewyczerpujące, tym bardziej, że przepisy odnoszące się do skargi (art. 7 k.k.w.) odesłania wprost do stosowania procedury karnej nie zawierają (postanowienie Sądu Najwyższego I KZP 56/05).

W większości piśmiennictwa wyrażany jest pogląd o tym, że kontrola w trybie art. 7 k.k.w. jest dokonywana na płaszczyźnie prawa procesowego oraz prawa materialnego. Pojawiające się rozbieżności odnoszą się natomiast do kwestii, czy zakres ten jest ograniczony koniecznością wykazania wpływu na treść rozstrzygnięcia (Z. Hołda, [w:] Z. Hołda, K. Postulski, *Kodeks karny wykonawczy. Komentarz*, Lex., komentarz do art. 7 k.k.w. teza 27, wyd. Arche, Gdańsk 2007, s. 82.; J. Lachowski, T. Oczkowski, *Skarga skazanego w postępowaniu wykonawczym (art. 7 k.k.w.)*, PWP 2008, nr 61, s.18). Odmienny pogląd - o braku potrzeby wykazania wpływu na treść rozstrzygnięcia zajął J. Lachowski, wskazując na brak pola do zastosowania przepisu art. 438 pkt 2 k.p.k. z uwagi na swoisty sposób zaskarżenia określony w art. 7 k.k.w. (J. Lachowski (red.) [w:] J. Lachowski, P. Gensikowski, J. Postulski, L. Osiński, I. Zgoliński, *Kodeks karny wykonawczy. Komentarz 2018*, wyd. 3, Legalis, komentarz do art. 7 k.k.w., teza 31).

¹ Odmiennie: J. Śpiewak, *Środki odwoławcze według Kodeksu karnego wykonawczego*, PWP 1998, nr 19, s. 3, J. Lachowski, T. Oczkowski, *Skarga w postępowaniu karnym wykonawczym (art. 7 k.k.w.)*, PWP 2008, nr 61, s. 6; L. Lachowski, *Kodeks karny wykonawczy*, Legalis 2018, komentarz do art. 7 k.k.w. teza III.

Przekonywujący jest jednak argument, że w przypadku nieodnoszenia zakresu zaskarżenia do treści art. 438 pkt 2 k.p.k, zwłaszcza konieczności wykazania wpływu uchybienia na treść rozstrzygnięcia - w przypadku stwierdzenia jakiegokolwiek uchybienia z zakresu procesowego (z wyłączeniem jednak uchybień stanowiących odpowiednik bezwzględnych przyczyn odwoławczych) - uchyleniu lub zmianie ulegałyby każda decyzja, wydana z naruszeniem przepisów procesowych².

Co do możliwości badania prawidłowości decyzji organu w zakresie, w jakim wyraża on ocenę określonych okoliczności, dopuszczalne jest wkraczanie przez Sąd w przestrzeń uznaniowości organu (np. przy ocenie ustaleń prognostycznych). Słusznie zauważono, że w przypadku pominięcia tych kwestii przez Sąd rozpoznający skargę - z zakresu kontroli zostałyby wyłączone decyzje rozstrzygające w sferach wolności i swobody skazanych (Z. Hołda, K. Postulski, *Kodeks ... tezy 28-31*). Decyzje takie mogą być kontrolowane w trybie art. 7 k.k.w. pod kątem stwierdzenia, czy nie zawierają cech dowolności, logiczne w ocenie (J. Lachowski, T. Oczkowski, *Skarga ...*, s. 18, J. Lachowski, *Kodeks karny wykonawczy. Komentarz 2018*, Legalis, wyd. 3, komentarz do art. 7, tezy V; K. Postulski, *Kodeks ...* s. 88, 678-679).

Odmienne poglądy zaprezentował S. Tarapata. Jego zdaniem Sądy winny badać takie zarzuty i uznawać je - o ile zarzut błędnych ustaleń faktycznych miał wpływ na treść orzeczenia, zaś niewspółmierność kary jest rażąca - „na pierwszy rzut oka”. Wskazując na prokonstytucyjną wykładnię wskazał, że skoro art. 7 k.k.w. ustanawia generalną formułę „niezgodności z prawem”, a uchybienie mieści się w kategorii zdefiniowanej w art. 438 k.p.k. - mogą być uznane za spełniające warunki do skutecznego zaskarżenia decyzji, o ile ziszczą warunki -

² Odmienne P. Tarwacki, *Zgodność z prawem decyzji badanej przez sąd penitencjarny na podstawie skargi z art. 7 k.k.w.*, *Palestra 7-8/2017*, s. 81.

odpowiednio - wpływu na treść rozstrzygnięcia (błąd w ustaleniach) oraz mają charakter rażący (niewspółmierność kary)³.

Takie rozumowanie nie znajduje jednak oparcia w prawidłowej wykładni pojęcia „zgodności z prawem”. Fakt, że przepis prawa procesowego wskazuje określoną podstawę do zaskarżenia orzeczenia (art. 438 k.p.k.) - nie oznacza, że jej podniesienie w środku zaskarżenia będzie - samo przez się - stanowić przesłankę do wniesienia skargi (niezgodność z prawem). Błąd w ustaleniach faktycznych, czy rażąca niewspółmierność kary nie mogą zostać uznane za wypełniające definicję niezgodności z prawem wyłącznie z tego powodu, że wskazują - jako podstawę - przepis prawa, który je definiuje. To nie przepis art. 438 k.p.k. jest naruszony, wskazuje on bowiem podstawy zaskarżenia.

Reasumując uznać zatem należy, że w skardze podnoszone mogą być wyłącznie zarzuty naruszenia prawa materialnego oraz prawa procesowego (o ile miały wpływ na treść decyzji), odnoszą się one bowiem do konkretnych naruszeń prawa - wskazanych w innych przepisach - do czego zobowiązuje treść art. 7 k.k.w.

Trzeba jednakże rozważyć fundamentalną dla rozstrzygnięcia niniejszego wniosku kwestię - jego prawnej dopuszczalności. Istotne jest bowiem ustalenie, czy podnoszona przez wnioskodawcę rozbieżność w orzecznictwie faktycznie zaistniała, to zaś wymaga pogłębienia analizy załączonych do wniosku orzeczeń, pod kątem ustalenia rzeczywistego zakresu kontroli decyzji przez Sądy orzekające na gruncie art. 7 k.k.w., zwłaszcza czy była to kontrola prawidłowości ustaleń faktycznych (oraz ew. rażącej niewspółmierności wymierzonej kary), czy też Sądy poddawały ocenie poprawność zastosowania prawa materialnego lub/i prawa procesowego, w szczególności - na gruncie prawidłowej oceny materiału

³ S. Tarapata, *Podstawy zaskarżenia skargi z art. 7 § 1 k.k.w. na decyzje organów wykonujących orzeczenia (zagadnienia wybrane)*, eCzasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych, 3/2019, s. 10-13.

dowodowego oraz jego kompletności. Kluczowa jest też identyfikacja pojęcia „merytorycznej kontroli decyzji”.

Wbrew opinii Rzecznika - stwierdzić należy, że w grupie pierwszej (tzw. wąska interpretacja) Sądy badały prawidłowość zastosowania prawa w związku z dopuszczalnością wymierzenia kary na gruncie przepisów k.k.w. przez uprawniony organ (postanowienie Sądu Okręgowego w Kaliszu z 3 marca 2015 r. sygn. III Kow 132/15/s), nie ingerując w ustalenia faktyczne (co wprost zostało wyrażone w postanowieniach: Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 18 lutego 2019 r. sygn. V Pen 92/19, Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 24 września 2019 r. sygn. V Pen 2473/19).

Do tej grupy - jak się wydaje - można też zaliczyć postanowienia: Sądu Okręgowego w Świdnicy sygn. V Kow 1952/19/sk, sygn. V Kow 2324/1/sk oraz sygn. V Kow 1950/19/sk. Choć np. w sprawie V Kow 2324/19/sk skarżący wskazywał na zarzut błędu w ustaleniach faktycznych - „(...) *podczas gdy w świetle całokształtu okoliczności sprawy nie ulega wątpliwości, że zachowanie skazanego nie naruszyło żadnych przepisów prawa związanych z obywaniem przez skazanych kary pozbawienia wolności*”, Sąd stwierdzając poprawność ustaleń - oceniał zgodność z prawem decyzji podjętej przez Komisję Penitencjarną na podstawie art. 76 k.k.w. Kontroli zatem podlegało zastosowanie prawa materialnego. W pozostałych rozstrzygnięciach - Sąd podkreślał naruszenie przez skarżącego przepisów związanych z obowiązkami skazanego - „*obowiązku przestrzegania przepisów określających zasady i tryb wykonywania kary (...)*” (V Kow 1952/19/sk) oraz „*posiadania środków łączności (...)*” (V Kow 1950/19/sk). Przy czym wskazać trzeba, że Sąd wyraził ocenę co do adekwatności kary dyscyplinarnej do popełnionego przekroczenia. Z uzasadnienia wynika jednak, że analizie poddano poprawność oceny materiału dostępnego w sprawie i zasadność podjętych wobec skazanego działań.

Sądy w powyższych sprawach badały zatem poprawność zastosowania prawa w związku z naruszeniem przepisów określających obowiązki i prawa skazanych.

Natomiast w grupie drugiej - Sądy rozpoznawały skargi skazanych podnoszące naruszenie prawa procesowego, na płaszczyźnie kompletności materiału, w oparciu o który organ postępowania wykonawczego wydał decyzję oraz prawidłowości jego oceny, czyli - odpowiednio - art. 92 k.p.k. i art. 7 k.p.k., i tak:

- prawidłowość oceny postępów skazanego w resocjalizacji na tle ujawnionego całokształtu okoliczności (postanowienie Sądu Okręgowego w Zamościu sygn. III Kow 531/14),
- poprawność oceny materiału dowodowego - zachowania funkcjonariuszy i skazanego (postanowienie Sądu Okręgowego w Zamościu sygn. III Kow 1801/14); Sąd wyraził ocenę co do adekwatności kary dyscyplinarnej do popełnionego przekroczenia. Z uzasadnienia wynika jednak, że analizie poddano poprawność oceny materiału dostępnego w sprawie i zasadność podjętych wobec skazanego działań.
- zarzut wybiórczej oceny materiału (postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach sygn. VII Kow 3144/14),
- prawidłowość wystawienia negatywnej oceny okresowej skazanego na tle jego zachowania oraz poprawność oceny wyników badań na zawartość alkoholu i narkotyków (postanowienia Sądu Okręgowego w Słupsku sygn. III Kow 179/18/sk).

Do tej grupy - jak się wydaje można też zaliczyć postanowienie Sądu Okręgowego w Siedlcach sygn. II Kow 1026/19/s, skarżący kwestionował bowiem ustalenia faktyczne, będące wynikiem oceny badań na zawartość substancji niedozwolonych.

Każdorazowo Sądy podkreślały, że zakres kontroli zawężony jest do kontroli legalności decyzji.

W oparciu o tak przeprowadzoną analizę można postawić tezę o braku rozbieżności w orzecznictwie Sądów, albowiem sądy dopuszczały kontrolę zarówno pod kątem formalno-prawnym, jak i zgodności z prawem - tak materialnym, jak i procesowym. Żadne z analizowanych postanowień nie zawierało tezy, iż zakres kontroli wyznaczony pojęciem „zgodności z prawem” uprawnia do kontroli ustaleń faktycznych (czy wychodząc poza zakres wskazany w zapytaniu - rażąca niewspółmierność kary).

Okoliczność, że w pierwszej grupie orzeczeń Sądy uwypuklały, że zgodność z prawem oznacza (stwierdzona po kontroli poprawności formalnej wydanej decyzji) zgodność z prawem materialnym, co - w ocenie autora niniejszego stanowiska - nie pozwala na uznanie, że wykluczyły one możliwość kontroli decyzji na gruncie przepisów procesowych, w tym art. 7 k.p.k. i art. 92 k.p.k. Zakres rozpoznania Sądów wyznaczony był bowiem treścią środka zaskarżenia decyzji. W tym zakresie analiza niniejsza musiała ograniczyć się do relacji przedstawionej przez sądy w wydanych postanowieniach.

Utrwalone orzecznictwo i doktryna wskazują, że do skutecznego wystąpienia z abstrakcyjnym zapytaniem prawnym muszą zostać spełnione cztery warunki:

1. istnieje rozbieżność w wykładni prawa,
2. wykładnia dotyczy przepisów będących podstawą orzekania przez dany sąd,
3. rozbieżność wystąpiła w orzecznictwie sądów powszechnych, sądów wojskowych lub Sądu Najwyższego,
4. celem wniosku jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa.

Rozbieżność zauważona w orzecznictwie sądów ma nie tyle dotyczyć samych różnic w stosowaniu prawa, ile wynikać z odmiennej wykładni prawa dokonywanej przez Sądy. Ma ona wynikać bezpośrednio z odmiennej interpretacji prawa (uchwała SN z 29.10.2012 r., I KZP 17/12, OSNKW 2012/12, poz. 123.; K. Szczucki, *Ustawa o Sądzie Najwyższym*, WKP 2018, komentarz do art. 83, teza 6-7), a takie przesłanki w niniejszej sprawie się nie ziściły.

Reasumując - nie można podzielić poglądu Wnioskodawcy o zaistnieniu różnic w orzecznictwie sądów powszechnych. Odnotować je można w doktrynie - co zostało omówione w treści niniejszego stanowiska, lecz taka przyczyna nie może skutecznie zainicjować procedury na gruncie art. 83 ustawy o Sądzie Najwyższym (postanowienia: Sądu Najwyższego z 25 lutego 2005 r., I KZP 33/04, LEX nr 142537; z dnia 5 września 2019 r., sygn. I KZP 7/19, OSNK 2019/9/54).

Uwzględniając zatem powyższą argumentację - wniosek powinien spotkać się z odmową podjęcia uchwały, nie ziszczył się bowiem warunek zaistnienia rozbieżności w orzecznictwie sądowym w wykładni art. 7 k.k.w.

Mając na względzie powyższe - wnoszę o odmowę podjęcia uchwały przez Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie.

Małgorzata Kozłowska
prokurator
Prokuratura Krajowa